

Chết Đi Địa Ngục Lần Thứ Nhất

Thời gian sáu, bảy năm cư sĩ tại gia, thường ngày tụng kinh Di Đà, Phổ Môn và niệm Phật, lần lần tụng đến kinh Địa Tạng, Pháp Hoa. Tính ra từ 17 tháng 11 năm Mùi cho đến ngày 23 tháng 4 năm Dần. Khi đó vào lúc 6 giờ chiều, tôi đang ngồi niệm Phật, bỗng từ đâu chẳng biết, đứng sững trước mặt tôi một vị mặt đen như than, lớn to mập, bụng bự chồm hòm, muốn chụp tôi. Sợ quá tôi la oai oái, náo động cả xóm, rồi té xuống đất bất tỉnh.

Bỗng nghe tiếng con kêu khóc thấy mình đang đứng trước cửa, có một số người rất đông, biết đây là người âm chứ không phải người dương, là ma quỷ gì đây, tôi không rõ. Họ đang xâm xì với nhau. Nhìn trong nhà thấy con đang ôm đầu tôi khóc thảm và kêu: "Má, má". Còn lối xóm, người đánh lưng bốp cẳng, thoa tay, cạo gió, đủ thứ. Tôi rất đau lòng biết mình đã chết, có lẽ vì công tu quá ít mà tội lỗi thì nhiều, thôi giờ rán niệm Phật, xin Phật cứu độ cho, chớ không dám nhìn vào xác nữa. Khi nhìn ra ngoài niệm Phật thì thấy vị thần đổi sắc mặt, vui vẻ kêu tôi: "Sur nữ, Sur nữ, ngài hãy bắt hơi thở đi".

Tôi suy nghĩ có lẽ là ma hay quỷ gạt mình đang bắt hồn chớ gì, bèn nói: "Các ngài làm trước rồi tôi làm sau," khi ấy tôi thấy các vị Thần đều hòa hơi thở như lúc ngồi thiền, tôi liền làm theo. Có một vị cồng tôi lên, các vị khác xách tay tôi bay bổng lên mây hướng về phía Tây Nam lướt tới có 6 vị đi trước, 6 vị ở giữa với tôi và 6 vị đi sau trải qua mấy lớp mây rồi ra khỏi đáp xuống. Lúc ấy tôi nghe chư Thần nói đã tới ranh giới Mã Lai tôi nhìn xuống cũng còn thấy nhà cửa cây cối, ruộng vườn, kẻ qua người lại, bay một lúc nữa thì thấy biển mênh mông, những cù lao rải rác đó đây, lô nhô dưới biển tàu bè xuôi ngược, đèn đuốc lập loè, vì trời đã tối.

Bay một hồi xa hơn, không còn thấy chi nữa, chỉ toàn là biển mênh mông, mây nước một màu, bầu trời đen thẫm thật lạnh lùng khiếp sợ. Bay một lúc lâu tuyết xuống dày đặc cả mình lạnh buốt, tay chân te cứng chịu không nổi, nên buông tay nhào xuống biển. Khi đó chư thần với tôi lên đem vào đèn vua, được biết đây là Long Vương. Tôi nghe Long Vương hỏi: "Chư Thần bắt hồn chúng sanh ở cõi Diêm Phù sao không bỏ vào hồ lô mà để hồn ở ngoài như vậy, đi qua biển lạnh chịu sao nổi."

Lúc ấy chư Thần trả lời sao tôi nghe không rõ. Kế đó Long Vương bảo một vị rồng bề ngang độ chừng 3 thước, bề dài hơn trăm thước và tôi cùng 18 vị thần lên lưng ngài Xong xuôi rồng bay tới chân núi dừng lại, các thần cồng tôi bay xuống. Ngọn núi to lớn vô cùng, xa xa là bể cả, được biết đây là núi Thiết Vĩ. Khí trời ở đây lạnh lắm, sương sa tuyết đổ, trên chót núi tuyết đóng trắng phau. Cảnh trời u ám. Có một điều lạ là khi tôi đến biển thì trời đã tối mà khi đến ngọn núi này lại thấy cảnh mờ mờ.

Chư Thần cồng tôi bay vòng quanh núi, đến một cửa đá rất lớn, thần gõ 3 tiếng thì cửa đá mở ra. Thần hỏi: "Sur nữ có sao không?". Tôi đáp: "Thưa ngài tôi lạnh lắm chịu không nổi." Có một vị thần lấy ra cái y ở trong tay áo đưa cho tôi đắp. Các ngài cùng tôi vào trong núi thì nghe các vị thần nói: "Bồ Tát đến rồi". Vào trong núi thấy hào quang sáng rực một vùng đất rộng lớn bao la ở đây nghe ấm áp hơn bên ngoài. Nhìn vào trong thấy đèn đài nguy nga to lớn, trước đề hai cái tháp cao, có hai vị Bồ Tát đang ngồi ngang nhau. Hào quang tua tủa đổ hột. Tưởng mình được về Tây Phương, lòng mừng phấn khởi, định chạy đến chỗ Bồ Tát ngồi mà lạy.